

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

Trieste, Vico d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250

Letna naročnina L. 2.500

Letna inozemstvo L. 3.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XIX. - Štev. 24 (954)

Gorica - četrtek, 15. junija 1967 - Trst

Posamezna številka L 50

Razočaranje med tržaškimi razumniki

V uvodniku dne 1. junija sem opozoril na globoko razočaranje nad slovensko partijo, ki je zajelo velik del slovenskega ljudstva, posebno še inteligence. To razočaranje slovenske inteligence ni novo in ni lahko, izhaja pa iz spoznanja, da je slovenski kulturnik obsojen na molk in na bedo, če ne služi partiji. Zaradi te nesvobode je slovenska kultura zašla v največjo krizo.

V tem so si edini vsi vidnejši sodobni kulturni ustvarjalci v Sloveniji. Izpovedal je to Tone Zidar v »Nedeljskem dnevniku« z dne 4. junija, kjer v podkrepitve navaja tudi besede Mitje Mejaka, urednika »Sodobnosti«. »Če so bile bučne kulturne križe izpred nekaj let včasih tudi obrobne narave, gre zdaj za krizo celotne slovenske kulture, za krizo slovenske kulturne zavesti, torej za eno temeljnih vprašanj narodove usode.«

K tej sodbi Mitje Mejaka dodaja Tone Zidar še svojo: »Križa slovenske kulturne zavesti pa se bo nadaljevala; celo poglobila se bo, če ne bo prišlo do odločilnega premika v kvaliteti kulturnega delovanja, če ne bo konec vzemirjanja od zuma (od strani partije in njenih direktiv, op. pisca), strahu (od strani UDBE, op. pisca), diskvalifikacij (od strani Društva slovenskih pisateljev, ki protežira nekatere, utaplja druge, op. pisca), ki so doslej prinesle na površino toliko podpovprečnosti in jalovosti.«

PARTIJSKA NARODNOSTNA POLITIKA V ZAMEJSTVU

Temu bridkemu razočaranju najboljših slovenskih literatov nad jalovostjo partijske kulturne politike se med tržaškimi kulturniki pridružuje še drug razlog in to je jalovost ali boljše pogubnost partijske narodnostne politike v zamejstvu. Po 20 letih se sedaj kažejo sadovi te politike. Kritično besedo o tej politiki so izrekli Bogdan Berdon v Mostu št. 11, 1966, v uvodnem članku z naslovom »Naši življenjski interesi«, Drago Legiša v 12. številki iste revije v članku »Za enotnost v raznolikosti« in Boris Pahor v svojih »Glosah 1965« ter v »Tržaških zapiskih« (Zaliv št. 5, 1967). Ti kritični pogledi na narodnostno politiko komunistične partije so dobili oddušek tudi pri debatah ob okrogli mizi, ki so jih v zadnjih mesecih imeli v Trstu. Gre torej za pojav, ki je zajel dokaj širok krog slovenskih izobražencev na Tržaškem, posebno mlajših, ki nimajo za seboj mita partizanstva in zato gledajo na partijo brez kompleksov in sodbijo po sadovih njene dvajsetletne narodnostne politike v zamejstvu.

Rado Berdon v svojem članku ugotavlja: »Doba stalinizma, internacionalizma in fratelance je doba največje asimilacije, poitalijančevanja slovenskega levo usmerjenega življa v Trstu, v tržaški okolici, v Miljskih hribih. V tej dobi se je poitalijančilo več Slovencev kot za časa fašizma!«

Trditve Rada Berdona je Drago Legiša podkrepil s statističnimi dokazi. »Tisti Slovenci, in si jih bilo malo, ki so se ob resoluciji Informbiroja leta 1948 (ko so Jugoslavijo izključili iz Komunistične Internacionalne, op. pisca) vključili v Vidaličev komunistično partijo, predhodno sedanje tržaške Italijanske komunistične partije, so s svojim korakom dokazali, da sta jim bili bolj pri srcu usoda stalnična in rušenje Titove Jugoslavije kot skrb za narodni obstoj ter razvoj. Vsakomur je danes jasno, da je omenjena resolucija zadala hud in dejansko nepopravljiv udarec slovenski narodni rasti na Tržaškem. Skodljive posledice takratnega koristenega preokreta so razvidne na raznih področjih, vendar najbolj prihajajo do izraza na šolskem področju.«

Nato Drago Legiša iz šolskih statistik ugotavlja, kako je v tistih letih padlo število otrok na slovenskih šolah. Leta 1947/48 je bilo na slovenskih osnovnih šolah na Tržaškem vpisanih 4.165 učencev. Tri leta kasneje je šolskem letu 1951/52 pa je bilo vpisanih le 2.309 otrok, kar pomeni, da se je njih število v treh letih zmanj-

šalo za 1.856 otrok ali za 44,57 %, torej skoraj za polovico. Kje je število najbolj padlo? Tam, kjer je bilo in je še vedno največ partijcev. Npr. pri Sv. Ani od 293 na 151 (142 manj); v Škedenju od 199 na 118 (81 manj); pri Sv. Ivanu od 291 na 148 (146 manj); pri Sv. Jakobu od 321 na 159 (162 manj). Letos pa je na istih šolah vpisanih: Sv. Ana 28; Škedenj 18; Sv. Ivan 54; Sv. Jakob 38.

KDO JE KRIV?

Ze iz teh nepopolnih podatkov, ki jih navaja Drago Legiša, je razvidno, kako pogubno je vplivala komunistična partija na narodno zavest svojih privržencev, ki so vedno stavili partijske interese nad narodne in vedno slepo sledili, kot čreda ovc, svojim kolovodjem med vojno, po vojni in jim sledijo še danes.

Kdo je odgovoren za tako stanje? Kriva je fratelančna politika, ki jo je uganjala tudi slovenska komunistična partija med vojno in po vojni do leta 1948 in ki jo je začela voditi zopet od razpusta svoje politične organizacije Neodvisne socialistične zveze, saj je tedaj povabila svoje pristaše, naj se pridružijo ali italijanskim socialistom ali italijanskim komunistom. To so njeni volivci v največji meri tudi storili. V kako veliko škodo narodne zavesti svojih pristašev, je razvidno iz zgoraj povedanega.

HOČEJO NOVO STRANKO

Spriča takih dejstev se je porodil črn pesimizem med tistimi levo usmerjenimi intelektualci na Tržaškem, ki so šli v osvobodilni boj predvsem zato, da rešijo svoje ljudstvo pred raznarodovanjem. Sedaj pa vidijo, da prav stranke in gibanja, katerim so se zaupali, bolj poitalijančujejo slovenske ljudi kot sam fašizem.

Zato ni nič čudnega, če »zmeraj jasneje vedo, da hočejo svojo organizacijo, ki bo zbrala slovensko levico, tisto razpeteno in brezglavo, ki ob volitvah oddaja svoj glas vsakokrat drugemu... Slovenska levica si želi skupnega doma, skupnega ognjišča, želi si strjenosti... (Zaliv št. 5, 1967).

Z drugimi besedami povedano, slovenska levica, razočarana nad narodnostno politiko KPI in PSU, želi lastno slovensko socialistično stranko.

MIKLAVŽ BOŽIČ

Kdaj bomo enakovredni?

Kakor je znano, je rimska vlada zavrnila 11. člen deželnega zakona o deželni kmetijski ustanovi, ker je vseboval določilo, da morajo biti tečajji za Slovence v slovenščini, ali kakor pravi zakon, da »morajo upoštevati posebne narodnostne in okolnostne potrebe prizadetih« tečajnikov. Deželna vlada se je uklonila tej zahtevi rimske vlade.

Med razpravo o tej zadevi je dne 8. junija 1967 svetovalec Slovenske skupnosti dr. Škerk zahteval, da mora deželna vlada vztrajati pri prvotnem besedilu, ki ga je z veliko večino odobril deželni svet.

Bil bi že čas, da bi deželna vlada posvetila primerno pozornost slovenskemu prebivalstvu. Kmečko prebivalstvo živi v nepovoljnih razmerah, je rekel dr. Škerk. Njegov položaj se lahko izboljša s strokovno in poklicno izobrazbo, ki naj bo za Slovence slovenska, in sicer v vseh treh pokrajinah, kjer živimo Slovenci. Naravno je, da dobijo strokovno in tehnično izobrazbo v svojem jeziku, ki ga najbolj razumejo. Le tako bo preprečen beg z zemlje.

Doslej na kmetijskem oddelku še ni bil nastavljen noben Slovenec, čeprav imamo strokovnjake na tem področju in čeprav je deželna vlada namestila izredno malo Slovencev. Tudi zelo veliko izseljevanje iz Beneške Slovenije bi lahko zajezili, če bi bolj poskrbeli za potrebe tamkajšnjega prebivalstva. Deželni odbor se izgovarja na vlado, ki ji noče dati pristojnosti za obravnavanje manjšinskih zadev. To bi ne

Umolknilo je orožje

»Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade«, ta slovenski pregovor je prišel ob priliki zadnje arabsko-izraelske vojne spet v polni meri do izraza. Arabci so napovedali, da bodo enkrat za zmeraj zbrisali izraelski narod z oblička Palestine, širokoustili so se, da bodo dokončno strli judovsko vojaško moč, postavljali so se, da je z njimi Sovjetska zveza, ki jih bo podprla. Zraven so se lagali, da so Izraelce podprli Angleži in Severnoamerikanci s svojim letalstvom. Prve dni so bila njih poročila polna izmišljenih uspehov: na desetine izraelskih letal sestreljenih, tankov uničenih, na stotine judovskih vojakov zajetih. Sirijci so trdili, da korakajo proti Nazaretu v Galileji, ko sploh meje niso prestopili in so se zadovoljili le s predvidnim streljanjem preko obmejnega plota. Egipčani so se zaradi »ameriško angleške podpore Izraelcem« umaknili na drugo obmejno črto v puščavi na Sinajskem polotoku, ko dejansko sploh ni bilo govora o kakem umiku, temveč je šlo za paničen beg, pri katerem so Egipčani odmetavali čevlje, da bi lažje tekli po pesku... Najboljše so se borili jordanski vojaki. Kralj Husein je bil edini, ki je priznal resnico: »Naša vojska je uničena,« je skoro jokajoč dejal časnikarjem. Vsa slavna njegova legija 30.000 mož je bila strta in 15.000 vojakov je zgubilo življenje. Zadostovalo je šest dni in se je

izkazalo, da za zmago ne zadostujejo tanki, strojnice in letala, temveč duh, ki ve, zakaj se bori. Dva in pol milijona Izraelcev se je borilo za svoj življenjski obstoj, 60 milijonov Arabcev pa za to, da dajo duška svojemu sovraštvu do Judov in se polastijo zemlje, ki je bila včasih, ko so oni tam živeli, kos neobdelane in zanemarjene površine, pod naporu Judov pa je postala cvetoč vrt.

Blesteča je zmaga Izraelcev. Zasedli so ozemlje, ki je štirikrat večje od njih sedanje države. Ves Sinajski polotok je njihov; njihovi vojaki stoje ob vhodu v Akabski zaliv, ki je dal povod za zadnji spopad; sprehajajo se ob suškem prekopu in zro na Nilovo delto, od koder je pred tisočletji povedel Mojzes svoje ljudstvo iz egiptovske sužnosti v obljubljeno deželo; osvojili so si vso pokrajino vzdolž reke Jordana od njega izvira v gorovju Hermon pa do Mrtvega morja. Mesta, častitljiva po svoji starosti in poznana iz sv. pisma kot stari Jeruzalem, Jeriho, Betlehem in Hebron so njihova. V Galileji so Izraelci nagnali Sirce iz njihovih gorskih duplin nad Genzareškim jezerom, od koder so Sirci neprestano obstreljevali judovske kmete na njih poljih.

IN KAJ SEDAJ?

Izraelska hitra zmaga je najbolj presenetila Sovjetsko zvezo in njene satelite. Kar ne morejo se vži-

veti, da je arabsko orožje tako klavirno odpovedalo. Samo Egipt je od 900 tankov izgubil 700 enot, ki so bili vsi sovjetskega izvora; uničena so bila praktično vsa letala, tako da je ostal izraelski zračni prostor nedotaknjen; v Siriji so Izraelci ujeli sovjetske vojaške strokovnjake, ki so vodili topniški ogenj na izraelske položaje.

Sovjetska zveza je v očeh Arabcev mnogo zgubila. Podprla je resolucijo varnostnega sveta, naj se sovražnosti ustavijo brez kakšnega dodatka, ki bi šel v prilog Arabcev. Da bi zmanjšala neugodni vtis pri arabskih državah, je začela s taktiko groženj in zmerjanja Izraela. Na vrat na nos je sklicala sejo držav varšavskega pakta. Dasi Jugoslavija ni njegov član, je Tito smatral za potrebno, da se sestanka udeleži tudi on. Kar čez noč je pozabil, da predstavlja nevzdržano državo. Pohitel je zaskrbljen v objem kremelskih veljakov. Zgleda, da ga je usoda prijatelja Nasserja močno pretresla. Treba se je pač krepkeje nasloniti na Moskvo, da se tudi z njegovo Jugoslavijo kaj neprijetnega ne zgodi.

V Moskvi so torej vzhodnoevropske socialistične države obso-dile Izraela kot napadalca, ker je pač zmagal. Če bi bilo uspelo Arabcem, da Jude porazijo ali uničijo, bi seveda o »agresiji« ne bilo govora. Vse bi bilo v redu. Sedaj pa naj se Izrael umakne na stare meje in neha biti orodje ameriškega imperializma. Da bi svojim zahtevam dali več poudarka, je Sovjetska zveza prekinila diplomatske odnose z Izraelom. Kot zvesti kužki so jo potem posnemale Poljska, Češkoslovaška, Madžarska, Bolgarija in Jugoslavija. Najbolj samostojna se je pokazala Romunija. Ni podpisala skupne izjave, ampak dala svojo in ostala enako nevtralna do obeh sprtih strani.

Medtem je Nasser v Egiptu naredil svojo burko. Uprizoril je svoj odstop, ki ga pa »narod« ni sprejel. Zato se je »uklonil volji ljudstva« in bo še naprej vršil svoje poslanstvo diktatorja in spletkarja ter hujskača po državah Bližnjega Vzhoda. Ker pa je nekdo le moral biti kriv za poraz, so zletele razne generalske glave. Celotni maršal Amer, ki je bil določen za Nasserjevega naslednika, je moral iti ter tako plačati ceho za svojega gospodarja.

Izraelski državniki pa sedaj razmišljajo, kako čim bolj uspešno izrabiti vojaško zmago na diplomatskem polju in jo spremeniti v trajen mir, državi pa zagotoviti dokončne meje. »Ni mogoče,« je dejal obrambni minister Moše Dajan, »da bi se naš sinovi vsakih deset let borili za obstoj naše države. Te stvari je treba dokončno urediti.«

Izraelci stojijo na stališču, da je treba pogajanja izvesti med prizadetimi državami brez vmešavanja velesil, ki branijo svoje interese, ne pa interese prizadetih narodov. Če se Arabci ne bodo hoteli pogajati, bodo Izraelci pač ostali na položajih, ki so si jih pretekli teden priborili. Že sedaj pa so odločeni, da si bodo obdržali stari Jeruzalem, kjer je stal Salomonov tempelj, vhod v Akabsko ožino in nekatere strateške točke, ki jim bodo zagotovile varno mejo. Narod, ki je moral v dvajsetih letih že trikrat poseči po orožju, da si je zagotovil obstoj, ima gotovo pravico do tega.

VOLITVE NA SICILIJU

Stranke leve sredine so preteklo nedeljo uspešno prestale preizkušnjo, saj so si v novem deželnem parlamentu zagotovile 51 od 90 poslanskih sedežev.

Novi deželni zbor bo sestavljen takole: demokristjani 36 (do sedaj 37), združeni socialisti 11, republikanci 4 (prej 2), komunisti moskovske smeri 19 (22), komu-

nisti kitajske smeri 1, socialisti proletarske enotnosti (PSIUP) 3, liberalci 5 (7), misovci 7 (7), monarhisti 1, ostale stranke 4.

Največji uspeh so dosegli republikanci, ki so svoje sedeže podvojili, v glasovih pa narasli za 3 % (105.167); za pol procenta so napredovali tudi monarhisti (45.010 glasov), vse ostale stranke pa so padle na glasovih, najbolj komunistična partija, ki je z ozirom na leto 1963 nazadovala za 2,82 %. Prejela je 496.231 glasov. Krščanska demokracija je prejela 934.631 glasov, 1,92 % manj kot pred štirimi leti. Združeni socialisti so dosegli število 300.677, mislini pa 152.651.

Občinske volitve so bile tudi v mestih Pisa in Siena. V Pisi so krščanski demokrati osvojili 13 sedežev (zadnjič leta 1964 12), komunisti 14 (14), združeni socialisti 6 (7), misovci 3 (3), liberalci 2 (2), socialisti proletarske enotnosti 1 (1), republikanci 0 (1).

Smrt dveh kardinalov

V teku dveh dni se je zmanjšal zbor kardinalov od 93 na 91. Ker bo 26. junija papež Pavel VI. imenoval 27 novih kardinalov, bo štel kardinalski kolegij do nadaljnjega 118 članov.

V ZDA je umrlj v soboto 10. junija nadškof v mestu San Louis Joseph Ritter, star 74 let. Bil je znan kot odločen pobornik rasne enakopravnosti ter velik prijatelj južnoameriške Cerkve, v katere dežele je prvi poslal svoje duhovnike v pomoč tamkajšnjemu kleru.

Naslednji dan pa je na posledicah srčne kapi preminul kardinal Ernesto Ruffini. Dopolnil je 79 let starosti. Po rodu je bil sicer iz Mantove, a je od leta 1912 do 1945 živel v Rimu. Odlično je obvladal sv. silmo in latinščino, prav tako pa je bil silno občutljiv za pravice papeškega prvenstva. Na zadnjem koncilu je naravnost ljubosumno nastopal v obrambo papeškega

primata zoper tiste, ki so poudarjali kolegialno vodstvo Cerkve. Vsi njegovi nastopi so bili prežeti prepričanja, da ni dobro oddaljiti se od izročil Cerkve in njenega tradicionalnega nauka, kar mu je dalo skupaj s kardinalom Ottavianijem pečat konservativca.

Po zadnji vojni je prišel na Sicilijo in postal nadškof v Palermu. Prva leta je veliko storil za socialno obnovo otoka; cela naselja so bila zgrajena na njegovo pobudo in z njegovo pomočjo. Skrbno je bdel nad dnevnim dogajanjem, odkrito in neustrašeno zavzemal vedno stališče Cerkve glede raznih dogodkov, bil strog v svojih pogledih in polemichen s svojimi nasprotniki. Rad je poudarjal, da noče žaliti, a da hoče braniti resnico. Bil je ponosen na svojo predanost apostolskemu Sedežu in vse njegovo ravnanje se da razložiti v luči te predanosti.

Spremembe v bogoslužju

Na praznik sv. Petra, 29. junija, bodo stopile v veljavo nove določbe v bogoslužju. Spremembe bodo napravile zlasti sveto mašo bolj preprosto in razumljivo. Vsak duhovnik bo v prihodnjih tednih seznanil svoje vernike s spremembami. Upamo, da bo koristno, če tudi v našem listu pojasnimo glavne spremembe.

Navodilo poudarja, naj bo pri maši ena sama prošnja. Včasih sta na isti dan godova dveh svetnikov. Doslej sta bili pri maši dve različni prošnji, ki sta omenjali oba svetnika. Odslej bo ena sama prošnja. Izjema velja le za nekatere izredne prilike, a še takrat se druga prošnja konča z istim sklepom: Po Gospodu našem...

Navodilo zmanjšuje število poklekov pri maši. Mašnik poklekne samo: 1. ko pride k oltarju in ko odhaja od njega, če je na oltarju tabernakelj z Najsvetejšim; 2. po povzdigovanju hostije in po povzdigovanju keliha; 3. na koncu kanona po sklepnem slavošpevu; 4. pred svojim obhajilom; 5. po končanem obhajanju vernikov, potem ko v tabernakelj spravi ciborij s hostijami.

Glede poklekovanja bomo spremembo najbolj opazili pri povzdigovanju. Mašnik bo izrekel posvetilne besede nad hostijo, jo takoj povzdignil in šele nato pokleknil. Enako pri spremljanju vina v Jezusovo Kri. Po povzdigovanju do sv. obhajila ostane en sam poklek in sicer ob koncu kanona. Doslej je bilo v tem delu svete maše mnogo poklekov, ker je moral mašnik poklekniti vedno, kadar je odkril kelihi.

Pri maši odpadejo vsi poljubi oltarja razen dveh in sicer na začetku maše in

pred zadnjim blagoslovom ljudi. Doslej je mašnik vedno poljubil oltar, preden se je obrnil k ljudem in jim rekel: Gospod z vami.

Odpavljeni so križi nad darovi. Ostane le en križ pred povzdigovanjem. To spremembo bodo verniki opazili le v tistih cerkvah, kjer imajo oltar že obrnjen proti ljudem.

Najbolj vidna bo sprememba pri obhajilu. Doslej je bilo mašnikovo obhajilo čisto ločeno od obhajila vernikov. Zato je mašnik najprej zase molil: Gospod, nisem vreden in za obhajilo vernikov so molili ljudje. Navodilo sedaj to poenostavi. Mašnik se pred svojim obhajilom obrne proti ljudem z veliko hostijo in reče: Glejte, Jagnje božje, glejte, ki odjemlje grehe sveta. Nato moli skupaj z ljudmi: Gospod, nisem vreden. Potem obhaja sama sebe in nato brez vsakih molitev obhaja vernike.

Pri maši z udeležbo ljudstva se sme, če se zdi primerno, pred prošnjo po obhajilu ali ostati nekaj časa v sveti tihoti

ali peti ali brati psalme in speve.

Sklep maše bo postal bolj logičen. Mašnik bo pozdravil vernike: Gospod z vami, nato jih blagoslovil in šele nato jim rekel: Pojdite v miru. Odslej bo mašnik blagoslovil vernike tudi pri mašah za rajne in odslovil vernike z običajnimi besedami: Pojdite v miru.

Obnovljena liturgija hoče dati večji poudarek misli na vstajenje in to zlasti pri pogrebnih in pri mašah za rajne. Dosedanje pogrebne molitve pri pogrebu ob krsti zelo slikajo strah pred božjo sodbo. Navodilo pravi, da se dosedanja molitev Reši me, Gospod, večne smrti lahko zamenja s kakšno drugo liturgično molitvijo, ki poudarja vero v vstajenje. Zlost naj blaži upanje na vstajenje in večno življenje, zato navodilo dopušča, da se pri pogrebnih in pri mašah za rajne uporablja liturgična obleka vijolične barve in ne več črne.

To so glavne in najbolj vidne spremembe v bogoslužju, ki bodo stopile v veljavo na praznik sv. Petra in Pavla.

NOVICE IZ JUGOSLAVIJE

Evharistični kongres v Pulju

Kot smo pred nekaj tedni tudi mi poročali, so imeli v Pulju evharistični kongres v nedeljo, 28. maja. Bil je to prvi evharistični kongres v Jugoslaviji in vsi so z radovednostjo čakali, kako bo potekel, oziroma kakšno stališče bodo zavzele do tega slavja krajevne politične oblasti. Kongres je v glavnem potekel mirno in

zelo slovesno, kar se tiče slovesnosti in obredov v cerkvah. Udeležba je bila zadovoljiva, posebno še pri sklepu, ko se je zbralo od 7 do 8 tisoč vernikov iz vse Istre. K sklepu, ki je bil v stolnici, je prišlo osem škofov in kardinal Šeper, ki je z navzočimi škofi sodaroval sv. mašo. Tudi za italijanske vernike je bilo poskrbljeno v cerkvi sv. Frančiška, kjer so imeli lastne pobožnosti, za katere so poskrbeli domači hrvaški duhovniki, ker pravih italijanskih ni.

Zunaj cerkve pa ni bilo mogoče imeti nobene manifestacije. Zaprtili so za uporabo Arene, da bi tam imeli zaključno sv. mašo, pa so jim odrekli. Zaprtili so za slovesno procesijo po mestnih ulicah, a tudi tega jim niso dovolili. Še več, prav na nedeljo, ko je bil zaključek, so šolske oblasti pripravile veliko šolsko manifestacijo, na katero je morala vsa šolska mladina.

Odjuga je torej še daleč, čeprav si vrhovi Cerkev in beograjske vlade med seboj podeljujejo odlikovanja.

Župnik Anton Cerar zlatomašnik

Pred petdesetimi leti je 10. junija prejel v ljubljanski stolnici mašniško posvečenje g. Anton Cerar, sedaj župnik v Štivanu pri Postojni.

Po rodu je Gorenjec, doma iz Doba pri Domžalah, a duhovniška pot ga je pripeljala v naše kraje, ki jih ni več zapustil. Hitro po prvi svetovni vojni je prišel službovat v Istro. Najprej je bil župni upravitelj v Brezovici, nato v Smarjah pri Kopru, zatem pa na Bazovici. Drugo svetovno vojno je preživel v Štivanu pri Postojni, kjer župnijo kljub visokim letom še vedno vneto upravlja.

Zlatomašnik g. Cerar je bil vsa leta svojega duhovništva mož globokega duhovnega življenja in velik častilec presv. Srca Jezusovega. Vedno je skromno živel, toda čeprav sam ubog, je bil nenehno izredno radodaren do vseh, ki so bili v potrebi.

Zelo so mu pri srcu papeške okrožnice, v katere se rad poglablja, kakor tudi bogoslovne in socialne vede. Je velik občo-dovalec pok. papeža Janeza XXIII. ter ves zavzet za izvedbo velikopoteznega gibanja, ki ga je sprožil zadnji koncil na verskem in socialnem področju.

Zdravstveno ni bil nikdar preveč trden, kar ga pa ni oviralo, da ne bi z veseljem služil Bogu in narodu ter se izgovarjal za ideale, ki mu jih nudi njegova služba.

M. SI.

POLJAKI VZKLIKAJO NOVEMU KARDINALU

Nad sto tisoč Poljakov se je v soboto, 11. junija udeležilo verske slovesnosti v Lodzu ob priliki tisočletnice pokristjanjenja. Slovesnost je bila v mestni stolnici, ki pa ni mogla sprejeti tolike množice. Mnogi so ostali na velikem trgu pred cerkvijo. Bil je navzoč poljski primas kardinal Wyszyński, krakovski nadškof Wojtyła in skoro vsi ostali poljski škofje. Prvič po štirinajstih letih je nasproti kardinala Wyszyńskiego sedel še drugi, novo izvoljeni kardinal Wojtyła. Njegovo izvolitev je sv. oče Pavel VI. naznanil dne 29. maja.

Slovesnosti bi morale biti tudi na prostem, kjer so verniki postavili velik oder. Poljske oblasti pa so oder zapečatile. Kardinal Wyszyński je pozval vernike k miru in jim dejal, naj vse krivice pustijo pred Bogom v cerkvi.

—nj.

Kronanje svetogorske Matere božje

Dne 9. oktobra 1921 se je svetogorska Gospa po šestih letih, štirih mesecih in devetih dneh vrnila v Gorico iz Ljubljane, kjer je bila begunka, in bila sprejeta na tedanjem vojaškem vežbališču Rojce pri Standrežu od silne množice vernega ljudstva

Vatikanski kapitelj se je sešel dne 21. junija 1715. Skrbno je proučil prošnjo svetogorskih patrov in odločil, naj se vloga pošlje oglejskemu patriarhu za predpisani kanonični postopek. Kapiteljski tajnik kanonik Peter Franc Bussi je začel zbirati še druge potrebne dokumente in spise, toda zadeva se je nekam zataknila, tako da je bila komaj čez leto dni poslana patriarhu vloga z naslednjim spremnim pismom:

Presvetli in prečastiti Gospod in Oblastnik prespoštljivi!

Ker so redovniki manjši bratje stroge obnovljene observance Marijinega samostana na Sv. gori pri Gorici, v škofiji Vašega presvetlega oblastva, zaprosili, naj bi kronali tamkajšnjo čudodelno podobo Device Marije, še zlasti ker sta, kot trdijo redovniki v svoji vlogi, že pripravljene kroni, ki ju je v ta namen dala izgotoviti neka pobožna dobrotnica, lepo prosimo Vaše presvetlo oblastvo, naj nam omogoči, da izpeljemo to sveto nalogo. Blagovolite nam poslati potrdilo o starodavnosti in čudežih označene podobe ter zagotovilo, da ni druge zlate krone, kajti takšni so predpisi, ki so nam postavljeni in ki se jih mi najstrožje držimo ob takih prilikah. Zahteva se nadalje, da zlati kroni nosita grb našega kapitelja in da ostaneta na vse čase pritrjeni na kronano podobo, kot enako da se izvrši vse ostalo, kar bo nadrobno označil tisti, ki ga bomo določili, da pride tja in izvrši obred kronanja. Da ne bomo predolgo nadlegovali Vaše presvetlo oblastvo, Vam spoštljivo poljubljamo roke.

V Rimu, dne 27. junija 1716.

Vašemu presvetl. in prečast. oblastvu v vsej spoštljivosti predani

kapitelj in kanoniki sv. Petra.

OGLEJSKI PATRIARH ZAUKAŽE KANONICNI POSTOPEK

Cerkvene razmere na Goriškem so bile v začetku 18. stoletja zelo zapletene. Ozemlje oglejskega patriarhata ali škofije je bilo razdeljeno na dvoje: večji del z vso Goriško je pripadal Avstriji, ostali del pa beneški republiki. Patriarh je prebival na beneški strani, v Benetkah ali v Vidmu. Ker je veljal za zagovornika beneških državnih koristi, so mu avstrijske oblasti prepovedale vstop na avstrijski del škofije in mu tako onemogočale vršiti škofovski službo.

Versko življenje na Goriškem je bilo v razsulu. Dobrih 200 let niso goriški verniki videli svojega škofa. Patriarh je za silo izvrševal svojo oblast po generalnem vikarju, ki je živel v Vidmu. Za izredne zadeve, ki so zahtevale prisotnost posvečenega škofa, kot npr. za pastoralne vizitacije, za posvetitev cerkva in oltarjev, za duhovniška posvečenja, je Sv. Sedež v Rimu pooblašчал apostolskega nuncija na Dunaju, ki se je pri tem večinoma posluževal škofov v Trstu, Ljubljani in še posebno v Pičnu v Istri.

Slično stanje je bilo nevdružno. Na avstrijski strani se je vedno česče postavljala zahteva, naj papež razdeli oglejski patriarhat in naj za avstrijski del ustanovi samostojno škofijo s sedežem v Gorici. Temu se je hudo upirala beneška republika in patriarh sam. Stvar je končno dozorela leta 1751, ko je na pobudo cesarice Marije Terezije papež Benedikt XIV. ukinil oglejski patriarhat in ustanovil dve ločeni nadškofiji: videmsko in goriško.

Da bi se na Goriškem cerkvene razmere vsaj za silo uredile, je patriarh Janez Grimani dne 21. decembra 1574 ustanovil v Gorici poseben arhidiakonot. Goriški arhidiakon je imel oblast generalnih vikarjev s škofovskimi pravicami, ni bil pa posvečen škof.

DEKAN IVAN SEMIČ zlatomašnik

V nedeljo 11. t. m. je kanalski g. župnik in dekan Ivan Semič slovesno obhajal svojo zlato mašo. Iz Clevelanda v Ameriki sta prihitela na slavo dva brata, iz Italije sestra in svak, od vseh povsod lepo število sobratov, sošolcev in prijateljev. Zlasti pa so se zgrnili okoli slavljenca kanalski verniki, da je bila domača cerkev Marije Vnebovzete premajhna. Kanalska župnija je doživela res velik dan vere in hvaležne povezanosti s svojim pastirjem, ki jo duhovno vodi že celih 28 let. Na ta dan so se Kanalski duhovno pripravili z obnovo sv. misijona, ki sta jo vodila dva patra jezuita.

Ko je zlatomašniški sprevod stopil iz župnišča, so slavljenca pozdravili otroci, domači pevski zbor pa mu je zapel zmeraj mogočno Vodopivčevu pozdravno pesem zlatomašniku. V cerkvi sta zastopnika fantov in deklet izrekla slavljenču čestitke, voščila in posebno pa res toplo zahvalo za vse dobro, ki ga je storil v petdesetih letih duhovniškega delovanja. Nato pa je zlatomašnik, obdan od sobratov, daroval slovesno sv. mašo, medtem ko je na koru zelo občuteno prepeval domači cerkveni zbor. Med mašo je voditelj obnove sv. misijona spregovoril zlatomašniku in podčrtal pomen duhovništva. Blizu se doba, je poudaril govornik, ko bo problem Boga in vere stopil v ospredje vse človeške problematike in zavzel mesto vodilne ideje. Zlatomašnik g. Ivan Semič se je rodil v Šturjah na Vipavskem 2. januarja 1893.

Studiral je v škofovih zavodih v Ljubljani in bil posvečen v duhovnika skupno s sovaščanom Filipom Terčeljem 8. junija 1917. Škof posvetitelj je bil Anton B. Jeglič. Novomašnik je nekaj časa služboval v Ajdovščini, nato kot kaplan v Stari Cerkvi pri Kočevju in v Fari pri Kostelu. Dne 24. junija 1921 je bil premeščen v Kamnje na Vipavsko, a po enem letu je odšel v Tolmin, kjer je štiri leta deloval kot kaplan in katehet na slovenskem učiteljsku. Oktobra 1926 ga je nadškof Sedej premedil za župnika v Cepovan, od koder je opravljal nekaj časa tudi Lokve in Tribušo. Dne 12. aprila 1939, tik predno je izbruhnila druga svetovna vojna, pa je dospel kot župnik in dekan v Kanal. Tu je dekan Semič preživel težka vojna in povojna leta, vedno zvest Bogu in svoji mladi ljudstvu, s katerim je trpel in za katerega se je velikodušno žrtvoval.

Cepovanci so g. Semiča označili kot »zlato dušo«, zlatomašniški govornik kot iskrenega učenca Kristusa, v katerem se je prikazala dobrotljivost in ljudomilost božja, Kanalsci pa kot ljubega očeta, ki se je zanje razdalja v skromni ponižnosti, moža velike vere in velike ljubezni do Boga in do svojega ljudstva.

Zlatomašniku, ki je tako mladeniško razpoložen prepeval svojo zlato mašo in ki se podjetno odpravlja v Ameriko, da vrne obisk svojcem, želimo še veliko zdravij, milostnih in plodovitih let!

R. K.

Iz popotne torbe

Trst, 11. junija 1967

Da me ne bi premagala skušnjava in zanesla kam drugam, sem jo danes odločno mahnil na BAZOVICO. Tja sem moral priti, da sem lahko čestitaj g. župniku Marijanu Živcu za 25. letnico duhovništva. Čestitaj sem mu k srebrni sv. maši, ki jo bo opravil v nedeljo, 18. junija. V župnišču in v Slomškovem domu sem videl velik živžav, kar je najlepši dokaz za njegovo vsestransko delavnost. Popil sem kozarec dobrega na njegovo zdravje, nato pa ga nisem hotel več motiti. Šel sem v bližnjo gostilno. Dobil sem nekaj dobrih znanec, ki so mi nasuli v torbo več želja.

ZELJE BAZOVCEV

Prva se tiče regulacijskega načrta in kdove kakšnih drugih predpisov. Ta ali oni bi rad dvignil hlev, povečal kakšno okno v njem, ga prestavil ali naredil kakšno drugo spremembo, pa mu na mestnem tehničnem uradu zavrnejo prošnjo, češ da mora ostati vse po starem ali ker mestni regulacijski načrt tega ne dovoljuje in ne vem kaj še vse. Zdaj vas vprašamo — so rekli možje in jaz naslavljam to vprašanje na tržaško občinsko upravo — ali res ne smemo izboljšati hlevov in dati ljudem ter živini malo več svetlobe z malimi popravili? Obrnili smo se na svetovalca Slovenske skupnosti dr. Dolharja in ga prosili za posredovanje. Prosimo, naj se odločno potegne za nas.

Enako mu priporočamo dve drugi zadevi, so nadaljevali Bazovci. Pred volitvami smo zahtevali, naj nam občina uredi kanalizacijo. Na zahtevo naših zastopnikov so to res naredili, a slabo. Greznico so speljali v neko jamo, ki pa je ne popije. Zlasti kadar dežuje, privre vsa ta smrdljiva snov na površje in vsakdo si lahko predstavlja, kako prijetno to diši v tistih hišah, ki so blizu, pa tudi v oddaljenějšíh. Ti milijoni za kanalizacijo so bili vrženi v stran. Tega res ni nihče naredil nalašč, a Bazovci si tudi ne moremo vedno tiščati nosov. Zato bo treba to reš popraviti. Po vasi se nabira polno nesnage, kar ni lepo za turizem. Mestna čistoča naj bi bolj poskrbela za snago. In še nekaj najnega za dr. Dolharja: naš občinski delegat ne zna slovensko. Ima pomočnika in kdor se želi pogovoriti z delegatom, se mora poslužiti pomočnika. Vsakdo ve, kako je to sitno, Bazovica je slovenska vas in ima pravico do slovenskega delegata. Če ne najdejo Slovenca za to mesto med občinskimi uradniki, naj ga nastavijo. Prav te dni smo brali v novi številki »Slovenske skupnosti«, da imamo do tega pravico na podlagi sporazuma s strankami leve sredine.

SVOJO ZEMLJO PRODAJAJO

Z avtom sem se potegnil še do prijateljev na PROSEKU. Z njimi sem imel zelo zanimiv razgovor, ki se tiče vsega Krasa

Na božjo pot v Fatimo!

Na željo nekaterih stalnih romarjev iz raznih krajev prirejamo skupno božjo pot v Fatimo na Portugalskem. 14-dnevno romanje se bo vršilo od nedelje 10. septembra zvečer do sobote 23. septembra. Potujemo z vlakom. Po en dan in več običajno sledeča mesta: Barcelona, Madrid, Lizbono, Fatimo, San Sebastian in končno tudi Lurdi; ogled po teh mestih s pulmanom. Stroški za vse 95.500 lir. Vsak romar mora imeti osebni potni list. Prvo in zadnjo noč potujemo v vagonu-cuccette. Vpisovanje se začne takoj in sicer samo na sledečih treh krajih: v Rojanu, v Marjanišču na Opčinah in pri Katoliškem glasu v Gorici. Vpisovanje se zaključuje 7. julija. Zelim, da bi se zbralo romarjev za en vagon, da bo tako potovanje olajšano in bolj domače. Romanje je namenjeno slovenskim vernikom na Tržaškem in Goriškem. Prijavite se vsi zdravi, ki morete. Prijavite se pravočasno. Ob prijavi se izroči 30.000 lir na račun, ostalo do 15. avgusta.

Dragi rojaki! Tako je objavljeno to naše najdaljše romanje v Evropi; pot je dolga nad 5.000 km. To nedeljo, 18. junija zvečer ob šestih se zberemo v Marijinem domu v Rojanu vsi, ki se za to izredno božjo pot resno zanimamo. Pridite točno in vsi, tudi Goričani. Pot v Fatimo je dolga in zato takoj v začetku vsi skupaj, da se o vsem dobro pomenimo, presodimo in določimo.

Kaj nas vabi na tako dolgo božjo pot? Petdesetletnica Marijinega prihoda v Fatimo, zgled sv. očeta in milijonov romarjev v ta sveti kraj, to so za vse nas veliki razlogi, da tudi mi, slovenski katoličani iz zamejstva, stopimo v to sveto Marijino mesto na bregovih Atlantika in tam v molitvi in pokori poklekemo zase, za drage rojake in ves nemirni svet. Vsi, ki resno želite z nami v Fatimo, na svidenje to nedeljo v Rojanu! Na dolgo božjo pot v Fatimo vljudo vabimo in romarje bomo spremljali duhovniki

JURAK - STUHEC - VIDMAR

USPELA FOLKLORNO-TELOVADNA AKADEMIJA

Katoliški dom v Gorici je bil preteklo nedeljo pozorišče akademije, ki je bila res nekaj svojvrstnega in je nudila gledalcem čisto nove užitke, katerih do sedaj še niso bili deležni.

Prof. Martin Kranner je ob sodelovanju svoje nečakinje Marije Hirschegger, katere živi drugače v mestu Mendoza (Argentina) zasnoval in priredil folklorno-telovadno akademijo, ki jo je učinkovito izvajal mladinski center športnega združenja »Olympia« v Gorici.

Himna bivše katoliške mladinske telovadne organizacije »Orel« je dala začetek predvajanju na odru. Po recitaciji pesmi Otona Zupančiča »Pesem mladim« so najprej nastopili »volčiči« t.j. skavti naraščajniki iz Gorice, ki sta jih pripravila Bernard Spacapan in Renzo Čušut. Pokazali so svojo spretnost v tekmi z ovirami in želi veselo odobravanje dvorane. Lepa je bila simbolična vaja s petjem. »Tam, kjer teče bistra Zila«, ki so jo izvajala dekleta iz Gorice. Ta so po nagovoru člana »Olympie« Emila Valentinčiča tudi predvajala drugo simbolično vajo »Oj le šumi, gozd zeleni!«

Nekaj posebnega so bile predakrobatske in predatletске vaje, ki so jih prikazali fantje športniki ter dve dekleti športnici. Pokazali so toliko gibčnost udov, spretnost telesa in prisotnost duha, da so želi gromoviti in spontan aplavz, istočasno pa razkrili tiho in dolgotrajno delo profesorja Krannerja, ki že leta oblikuje v naši sredi nezaznavno in poštovovalno novi rod slovenskih športnikov in športnic, ki naj bi imeli zdrav duh v zdravem telesu. Toplo razpoloženje so ustvarili v dvorani otroci iz Steverjana s svojimi simboličnimi vajami. Vaje sta priredili Snežica in Anka Černic. Kadar nastopijo otroci, je vse tako iskreno, čisto in pristrčno in

bolj ko se kje kaj zatakne, bolj to povzroči simpatije med občinstvom.

Na koncu so zarajali naši fantje in dekleta v bogatih narodnih nošah. Izvajali so vrsto gorenjskih plesov ter nudili očem slikovito razgibanost kretanj in oblek.

Vsa akademija je bila enota brez mučnih čakanj in dolgih odmorov. Prehode iz ene točke v drugo je priredil rešil tako, da je vmes vstavil razne harmonikarske in pevske nastope. Tako sta pokazala svojo spretnost na harmoniki Danilo Petarin iz Standreža in Orieta Dornik, Herman Srebrnič iz Steverjana je predstavil otroški kvartet s pesmicama »Zgodbi« in »Pikica«, oktet »Planika« iz Pevne pod vodstvom Franca Valentinčiča pa je nastopil z njemu lastno dovršenostjo kar trikrat, za zaključek s Filejevo »Krivce za klobukom«.

Naj še omenimo, da sta napovedovala posamezne točke sporeda in skrbela za njihovo povezavo izmenoma Viktor Prašnik ter Marilka Kosič, oba v žareči gorenjski narodni noši. Simbolične vaje s petjem pa je spremljal pri klavirju dr. Andrej Bratuž.

Utemeljeno je dejal na začetku prireditve napovedovalec, da naj nastop mladih prežene žalost, ki je prevečala spominsko akademijo prejšnjo nedeljo ob priliki petletnice smrti prof. Mirka Fileja. Njegov duh živi naprej in njega nosilec je prav naša mladina. Prepričani smo, da je bila nedeljska akademija prva v vrsti novih, ki ji bodo sledile in da bo tudi na Goriškem prišlo do tiste športno-telovadne dejavnosti, ki je bila značilna za čas pred prvo svetovno vojno in po njej, ko je slovenski »Orel« bil simbol mladih naporov in jih usmerjal v sinje višine, božjemu Soncu nasproti.

—Jk

GORIŠKE NOVICE

Solski izidi

IV. gimnazija: Izdelali so: Ferletič Francka, Hvala Silva in Nanut Nadja. Pet dijakov ima popravne izpite.

V. gimnazija: Vsi dijaki so pripušeni k sprejemnemu izpitu v I. licej.

I. licej: Izdelali sta Gravner Savina in Primožič Ana. Trije dijaki imajo popravne izpite.

II. licej: Izdelali so: Bresciani Nevina, Koren Marija, Mervic Leopold, Primožič Ida in Spacapan Bernard.

III. licej: Vsi dijaki so pripušeni k zrelotnemu izpitu.

I. učiteljske: Izdelala je Buzzi Verena. Deset dijakov ima popravne izpite. Ena dijakinja je bila zavržena.

II. učiteljske: Izdelali so: Hvala Miryam, Kranner Marijan in Leban Miryam.

III. učiteljske: Izdelali sta: Blasi Kazimira in Sever Vanda. Trije dijaki imajo popravne izpite.

IV. učiteljske: Vse dijakinje pripušene k učiteljskemu usposobljenostnemu izpitu.

Št. Maver

Preteklo nedeljo dopoldne so učenci osnovne šole in otroškega vrtca nudili staršem in vaščanom dve uri vedrega oddiha in veselja. Pripravili so skupno razstavo in zaključno prireditev. Na okusno okrašenih mizicah so se vrstile pletenine, veznine, rezbarije, okraski in podobno. Izdelava skrbna in natančna. Zelo so privlačile slike najmlajših; nekatere so tako dovršene, da bi skoraj ne vedel, ali so otroške ali umotvori modernih slikarjev.

Čas je pritiskal, treba je bilo iti v drugo učilnico na prireditve. Na odru so se vrstili zdaj mali zdaj »veliki«, posamezno in skupno z recitacijami, pesmimi, z resnimi in šaljivimi prizorčki.

Burno odobravanje v natrpani učilnici je gotovo lepa vzpodbuda otrokom, pa tudi priznanje obema učiteljicama: Nanut Eldi in Poletu Nelli Mariji.

Pravijo, da obljuba dela dolg. Pred letom dni je goriški župan, ki nas je obiskal v spremstvu občinskih mož, obljubil, da bo naša cesta v kratkem urejena in asfaltirana. Meseči bežijo, toda nobenega znaka ni, da bi se stvar premaknila z mrtve točke. Cesta pa iz dneva v dan bolj razpada.

Doberdob

Grob za grobom se vrstijo... poje pesem. Dne 22. maja je umrla v 70. letu starosti Alojzija Gergolet (Servotova), prijazna, verna in delavna mati 8 otrok. 23. maja je bil z vojaškimi častmi in z mašo zadušnico pokopan Jožef Ferletič iz Poljan. Leta 1944 je padel v borbi na Hrvaškem in bil kasneje z drugimi vojniki prepeljan v Ancono, odkoder so ga pripeljali v Doberdob, da počiva med svojimi sorodniki v domači zemlji. — Vsi se še živo spominjamo tragične smrti 30. maja mladoporočencev Adrijane Jarc iz Doberdoba in Aviana Biasoli iz Standreža. V sredo, 7. junija je bila ob obilni udeležbi domačih, sorodnikov in prijateljev maša »osmina«. — 12. junija je umrl 63-letni Anton Ferletič (Južinov). Vsem, ki so ga poznali je bilo hudo pri srcu, ko so opazovali, kako je neizprosna bolezen »rak« dan za dnem izpodjedala njegovo življenjsko moč, dokler ni popolnoma izčrpan mirno zaspal v Gospodu, obdan od vseh svojih domačih. Pokojni Anton je bil delaven in moder gospodar svoje družine, pa tudi občinski posredovalec (mešetar), katerega so se vsi radi posluževali pri kupčijah. Bil je tudi dolgoletni zvesti »ključar« župnije sv. Martina, obenem pa zgleden, veren katoličan ter trden Slovenec in vnet čitatelj Katoliškega glasa. Pogreba in maše zadušnice se je udeležilo veliko ljudstva s č.g. dekanom Zoržem in g. dekanom Kretičem, ki se je v imenu vseh zahvalil za skrbno delo ključarja in za lep izgled vere vsem, zlasti mladim možem in fantom. Domači cerkveni zbor mu je zapel vrsto žalostink. Večni mir in bogato plačilo njegovi blagi duši!

Benediktinci na Švedskem

Nedavno so ustanovili v mestu Carr na Švedskem prvo benediktinsko redovno skupnost. Predstojnik samostana je pater Andress Rask, ki je tudi prvi benediktinec švedskega rodu od časa protestantske reforme dalje. Zemljišče in stavbo za samostan je poklonil menihom plemič Bielke, član starodavne katoliške družine. Švedsko je pokristjanil v 9. stoletju benediktinski menih sv. Angsgar, toda vse doslej ni imel na Švedskem benediktinski red nobenega moškega samostana. V 12. stoletju je bila blizu Carra samo skupnost benediktink.

Goriška Mohorjeva družba

Odbor GMD prosi poverjenike, da bi pohitili z vpisovanjem v Goriško Mohorjevo družbo. Mohorjeve knjige za leto 1968 bodo res lep, sodoben in prijeten dar in sicer:

1. Koledar 1968
2. P. K. Truhlar: Knjiga o koncilskih problemih
3. J. Jurčič: Deseti brat
4. S. Janežič: Tržaški obrabi
5. Dodatna knjiga

Rok za vpis med redne člane traja do 25. julija. Poverjeniki naj do 31. julija izročijo odboru v Gorici seznane rednih članov. Samo tisti, katerih imena bodo v seznamih, ki bodo izročeni do 31. julija, se bodo smatrali za redne člane s pravico, da prejmejo knjige po znižani ceni in da

so deležni družbenih duhovnih dobrot.

Poverjeniki pa naj ne pošljejo v Gorico samo seznamov rednih članov, temveč število onih mohorjevih naročnikov, ki se ne čutijo, da bi se vpisali med redne člane, a ki bodo knjige prav gotovo vzeli. Samo tedaj, ko bo odbor vedel, koliko je rednih članov, odnosno nečlanov, to je koliko izvodov mohorjev bo d e j a n s k o prevzel v razprodajo vsak poverjenik, bo mogoče določiti naklado knjig, da jih bo za vse dovolj.

Poverjenikom je bila februarja poslana posebna okrožnica skupno z vpisnicami in nabiralnimi polami. Če so komu vpisnice ali nabiralne pole že pošle, lahko sprejme nove v Mohorjevi pisarni v Gorici (Riva Piazzutta, 18).

Vatikan in bivše nemške škofije na Poljskem

Na Poljskem je Sv. Sedež imenoval štiri apostolske administratorje in to za škofije, ki so prej pripadale Nemčiji, a so po zadnji vojni prišle pod poljsko oblast. Do sedaj je te škofije upravljal kardinal Višinski po svojih vikarijih. »L'Osservatore Romano« pojasnjuje, da Sv. Sedež ne more še imenovati za te škofije pravih škofov, dokler niso dokončno po mirovni pogodbi določene državne meje. Vsakemu imenovanju pravih škofov za te pokrajine je do sedaj nasprotovala Zahodna Nemčija, ker je v imenovanju videla priznanje od vatikanske strani sedanjih meja med Poljsko in Vzhodno Nemčijo. Imenovanje štirih apostolskih administratorjev kaže, da je nasprotovanje poleglo.

ITALIJANSKA TELEVIZIJA

Spored od 11. do 17. junija

Vsakdanje oddaje: Prvi program: 17.30 novice; 20.30 novice; 23.00 novice; 17.45 oddaja za otroke. — Drugi program: 18.30 Nikoli ni prepozno.

Spored od 18. do 24. junija

Nedelja: Prvi program: 11. sv. maša; 12. zaroka, 3. nadaljevanje; 21.00 Nekaznovani, D. Fabbri; 22.00 Koncert. — Drugi program: 21.15 Iz sveta znanosti; 22.15 glasbena oddaja.

Ponedeljek: Prvi: 21.00 TV 7; 22.00 glasbena oddaja. — Drugi: 21.15 Železnikar, ital. film P. Germija.

Torek: Prvi: 19.00 govori p. Marijan; 21.00 V blatu predmestja, amer. film. — Drugi: 21.15 To poletje, pestra oddaja; 22.00 koncert.

Sreda: Prvi: Ciklon nad Azijo, zgodovinska slika; 22.00 Sport ob sredah. — Drugi: 21.15 VI. Cantagi, pestra oddaja; 22.15 Festival v Spoletu, dokumentarij.

Četrtek: Prvi: 21.00 Politična tribuna; 22.00 Glasbena oddaja. — Drugi: 21.15 Umetnostna razstava, film P. Masona; 22.05 razprave na TV.

Petek: 21.00 Proces zoper don Albertija, zgodovinska slika. — Drugi: 21.15 Kako nastajajo nevihte, dokumentarij; 22.00 TV quiz.

Sobota: Prvi: 21.00 Ornella Vanoni, glasbena oddaja; 22.15 dokumentarij. — Drugi: 21.15 Otello, koncert G. Verdija.

★

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Nedelja: 9.30 Na Trški gori - narodnozabavna glasba. 11.30 Serijski film za otroke. 15.30 Avto moto za veliko nagrado Jadrana, prenos iz Preluke (do 17.55). 18.10 Perry Mason - serijski film. 20.30 Cik cak. 20.45 Tekmujte z nami - Maribor: Novo mesto - finalna oddaja. 22.20 Nogometno srečanje Maribor: Aluminij.

Ponedeljek: 18.45 Sesekljano meso - kuharski nasveti. 19.15 Tedenski športni pregled. 20.30 Cik cak. 21.30 Opera scena.

Torek: 18.20 Torkov večer z dobrimi znanci. 18.40 Svet na zaslonu. 20.00 Dovoljenje za izhod - sovjetski celovečerni film. 21.30 Kulturna panorama.

Sreda: 17.25 Naše prijateljice živali - serijski film. 20.30 Cik cak. 20.38 Synge: Vražji fant z zahodne strani - predstava Drame SNG Ljubljana.

Četrtek: 17.10 Zapojte z nami. 18.35 Pet notnih črt za popevko. 21.10 Puccini: Manon Lescaut - opera.

Petek: 18.15 Zaplešite z nami. 18.45 Glasbeni kotichek. 19.05 V zanki - sovjetski serijski film. 20.30 Cik cak. 20.37 Celovečerni film.

Sobota: 19.15 Vrednote, za katere živim - Človek in kultura. 19.45 Cik cak. 20.30 Cik cak. 21.50 »Golo mesto« - serijski film.

JOSEFINE STEGBAUER 19
Prevedel J. P.

„Veš li število zvezd...?“

Albert in Lucija, grofova otroka, sta stala začudena ob strani. Nista mogla razumeti, kaj naj vse to pomeni. Melanija je na svoj živahen način začela razlagati: »Vesta, Gretica je zgubila spomin in od časa do časa...« Prestašena je Melanija utihnila in si kar z roko zatislila usta. Zazdalo se ji je, da le ni prav, če o tem pripoveduje.

»Spomin zgubila?« je vprašal Albert radoveden.

»Da, pri tisti strašni železniški nesreči, ko sta dva brzovlaka trčila,« je vendar tiho povedala Melanija, a obenem zaprosila: »A ni prav, če Gretico na to spominjamo.«

Zato grofova otroka nista več spraševala. Hotela sta obe deklici peljati iz konjušnice na vrt, a Gretica je še vedno

nepremično stala in hrepeneče zrla na malega konja: »Ali bi smela enkrat na temle ponjiti jahati?«

»Seveda!« je Albert takoj privolil.

Brž so konjiča osedlali, medtem je Lucija poklicala še stariš in, ko so ti prišli, se je že Gretica brez tuje pomoči zavihtela v sedlo in začela v dincu jahati pred gradom. Potem pa je konja še pogladila in v najhujšem diru kot ulita sedela na konju.

»Bravo!« je stari grof pohvalil jahalko, ko je prijezdila mimo njega. Gretica se je čutila naenkrat vsa sproščena in srečna. Nenadoma se je dvignila in stoječ galopirala po dvoru.

Res je cirkuška jahalka, si je rekla Melanija.

Gretica pa je bila vsa srečna. Ko je razjhalala ponjijo, je bila vsa zardela v obraz od nepričakovane sreče.

»To pa ni kar tako, mala gospodična,« jo je pohvalil stari grof. »Kje pa si se naučila tako izvrstno jahati? Otroci so se v zadregi spogledali. Nazadnje se je Melanija ojunačila.

»Tega ona ne ve,« je zašepetala grofu.

Ta jo je ves osupel pogledal in spet hotel nekaj vprašati. Medtem pa sta že Lucija in Albert vzela Gretico medse in jo odpeljala v grad.

»Pri tisti železniški nesreči 22. junija je izgubila spomin!« je dodala Melanija.

»Ah,« se je nenadoma spomnil grof, to je tista deklica, o kateri je radio že večkrat poročal.

»Da, tista je, ampak, gospod grof, prosim, o tem ne smemo preveč govoriti, posebno če je Gretica zraven,« je Melanija zaprosila grofa.

»Popolnoma razumem,« je odvrnil grof razveseljeno. »O vsej zadevi bom molčal kot grob,« je še resno dodal.

Po tem kratkem dogodku so se spet vsi zbrali v velikem salonu. Lucija se je oklenila matere: »Ali bi smela midva z Albertom Gretico kaj zaigrati? Jaz namreč igram na klavir, moj brat pa me spremlja na gosli,« se je Lucija obrnila še h Gretici.

»Kar zaigrajta, otroka,« je rada dovolila grofica Helena. »A glejta, da vaju Gretica spet ne poseka kakor pri jahanju.«

Albert je vzel gosli, Lucija pa je medtem že odprla klavir in si pripravila note.

Grof je svoje male goste povabil, naj se sedajo v naslonjake. Gretica je tiho strmela v Lucijo in Alberta, ki sta se pripravljala, da zaigrata. Bila je vsa vase zamišljena, kot bi ne bilo nikogar okrog nje. K sreči je njeno čudno obnašanje samo Melanija opazila.

Albert in Lucija sta zaigrala. Tiho je najprej zavalovila mehka melodija po veliki sobi, se razprostila in vse očarala. Posebno Gretica je neprestano strmela v gosli.

»Gotovo se spet nekaj iz svoje mladosti spominja,« si je mislila Melanija poleg nje.

V Gretičinih možganih je vse vrelo. Toda bolj ko se je trudila, vedno večja praznina in tema je vladala v njenem spominu. In vendar glasovi gosli so jo spominjali na nekaj, kar bi tako rada našla, česar bi se rada spomnila. Saj je ona tudi znala igrati na gosli.

Melanija je veselo zaploskala, ko sta Lucija in Albert prenehala igrati. Gretica pa je še vedno vsa zamišljena sedela. Zdaj so tudi ostali zapazili njeno duševno odsotnost. Se preden pa jo je kdo mogel kaj vprašati, je sama vstala in zaprosila

Alberta.

»Ali bi smela tudi jaz malo zaigrati na gosli?«

»Seveda!« se je Albert nasmehnil deklici. »Mar tudi znaš igrati?«

»Mislim da,« je odvrnila.

»No, mar vam nisem že prej tega povedala,« se je smejala grofica. »Pomisli, Eberhard,« se je obrnila še do moža, »mala zna tudi na gosli igrati.«

Gretica vsega tega ni slišala. Nastavila je gosli in se s toplimi, sivimi očmi zazrla v daljavo.

Melanija pa je vsa začudena planila pokonci: »Kaj, na gosli znaš igrati?« Bila je na moč vznemirjena. Kar razumeti ni mogla, da bi Gretica znala igrati na gosli.

Gretica ji ni odgovorila. Grof jo je nežno potisnil nazaj na sedež. Medtem je Gretica že nastavila lok, malo vadila z njim sem in tja, kot bi hotela poskusiti, ali jo prsti še ubogajo. Potlej je pa res začela. Čudovito se je razlegala Schubertova melodija o »Popotniku« po sobi:

Odrekel zdaj sem se goram,
v dolino spem, k morju zdaj...
(se nadaljuje)

TRŽAŠKE NOVICE

Sv. Ivan

V nedeljo 11. junija je v naši župnijski cerkvi g. Marijan Živic, župnik v Bazovici, obhajal petindvajsetletnico svoje nove maše. K oltarju, kjer je sredi svetovne vojne daroval svojo novo mašo, so ga spremljali starši, številni sorodniki in zelo veliko številno vernikov. Ob vstopu v cerkev, ozaljšanim z venci, ga je pozdravila učenka slovenske osnovne šole, sledila je peta maša v slovenščini; petje je bilo ubrano in res odlično. Govoril je srebrnomašnik sam in nam orisal lik sodobnega duhovnika po navodilih zadnjega koncila; njegovim izbranim besedam smo sledili z velikim zanimanjem. Med nami sta bila tudi škofov vikar msgr. dr. Škerl in msgr. Milanovič, ki je svoj čas služboval med nami celih 16 let.

Zelo smo hvaležni g. jubilaru, da je prebil med nami nekaj slovesnih trenutkov. Take slovesnosti vlijejo vernikom nove pobude za versko udejstvovanje in vzbujajo upanje na nove duhovniške poklice. Po sv. maši je bil offer, ki ga je slavljenc velikiodušno daroval za naš Marijin dom (51.120 lir). Blagemu gospodu prischna hvala za iskrenim voščilom, da mu dobri Bog nakloni še mnogo let plodnosnega dela v Gospodovem vinogradu.

Sprejem slovenskega zastopstva pri predsedniku Berzantiju

Predsednik deželne odbora dr. Alfredo Berzanti in deželni odbornik za manjšinske zadeve g. Nereo Stopper sta v ponedeljek, 5. junija sprejela slovensko politično zastopstvo, s katerim sta obravnavala nekatera važna vprašanja slovenske narodne manjšine v deželi Furlanija-Juljska krajina. Slovensko skupnost iz Trsta so zastopala občinski svetovalec dr. Škerk, dr. Matej Poštovan, pokrajinski odbornik g. Saša Rudolf in g. Drago Legiša. Slovensko demokratsko zvezo iz Gorice sta zastopala občinski odbornik dr. Avgust Štiligoj in ravnatelj dr. Anton Kacin. V zastopstvu sta bila še števerjanski župan g. Klanjšček in repentabrski župan g. Mihael Guštin. Predsednik dr. Berzanti in odbornik g. Stopper sta zastopstvo zelo prijazno sprejela in obljubila, da se bosta v okviru svoje pristojnosti, kakor tudi pri

vladni zavzela za ureditev obravnavanih vprašanj.

Nagrada »Vstajenje« za leto 1966

Razsodišče nagrade »Vstajenje« se je sestalo 3. junija 1967 v Trstu in prisodilo nagrado »Vstajenje« za najboljšo leposlovno knjigo, ki je izšla v letu 1966 v zamejstvu, pisatelju Karlu Mauserju iz ZDA za tretjo knjigo njegove trilogije *Ljudje pod bičem*.

Podelitev je razsodišče, ki ga sestavljajo Martin Jevnikar, Franc Jeza, Anton Kacin in Rafko Vodeb, takole utemeljilo:

Pisatelj je v trilogiji zajel slovensko življenje od začetka druge svetovne vojne do prvih povojnih let, torej dobo, ki je bila najhujša za ves slovenski narod. V delu je prikazal tuje in domače zastopnike različnih nazorov in značajev, a do vseh je bil odkrito nepristranski in pošten. Zlasti je uspel v tretjem delu, kjer je na prepričljiv umetniški način zaključil usode svojih ljudi, ki so bili ves čas pod dvojnim bičem: enega so vihte zunanje razmere, v prvi vrsti vojna in socialistična revolucija, drugega lastna vest; eni so pod udarci dozoreli v popolne ljudi (Silva, Viktor, Nataša), drugi so se zlomili (Razpet, Lidija), tretji so skušali neočiščeni

zbežati v tujino (Bregar), četrti pa so zatrli lastno vest in šli po svoji poti dalje (Saša, Cestnik).

Pisatelj je vse osebe psihološko globoko doumel in življenjsko polno podal, da spadajo med najboljše v slovenskem slovstvu, trilogija sama pa je tehtna ožvitev polpreteklega dobe.

Nevesel pojav na našem Krasu

Brez dvoma so bili vsi iskreni Slovenci veseli lepega praznika slovenske besede ob priliki slovesnega poimenovanja srednje šole na Opčinah po pesniku Srečku Kosovelu. To veselje pa je nekaj motilo. Na Opčinah — in to v Kulturnem (slovenskem?) domu — se je vršil prav tiste dni Festival mladinskega komunističnega tiska. Za kakšen tisk je šlo? Italijanski letak nam to pove: »Festival "Nuova generazione". Il giornale dei giovani comunisti«. Da imajo italijanski komunisti pravico do širjenja svojega tiska, je jasno. Jasno pa ni, zakaj se mora to vršiti na Opčinah z delom ne samo preprostih ljudi, ampak tudi slovenskih izobražencev. Ali je res potrebno, da slovenski človek podpira na ta način poitalijančevanje našega Krasa? Kaj bi na to rekel Srečko Kosovel?

Vodstvo Finžgarjevega doma je razobesilo na nekaterih mestih po Opčinah obvestilo za slovenski film »Vesna«. Obvestilo so neznanci kmalu raztrgali in odstranili. Ali je bilo tudi to v čast slovenski besedi? Če bi to delali nedomačini, bi človek razumel, toda...

e. l.

32. ŠTEVILKA REVJE "INIZIATIVA ISONTINA."

Te dni je izšla 32. številka revije »Iniziativa Isontina«, ki na svojih sto straneh in z lepimi črno-belimi in tudi barvnimi slikami prikazuje kulturni, politični in gospodarski položaj naše dežele. Gorica je dežela srečevanj, zato je njena bodočnost povezana z razvojem gojitve medsebojnih odnosov. O tem govori uvodnik, nato pa nadaljnji članki osvetljujejo položaj gospodarske družbe Friulia, ki je bila ustanovljena z namenom, da se pospeši gospodarski razvoj v deželi in da se potrebnim poleg finančne nudi še tehnična in organizacijska pomoč.

Camillo Medea nadaljuje svoj spis o obsojnih duhovnikih, interniranih v no tranjosti Italije takoj po izbruhu prve svetovne vojne. Pripovedovanje dogodkov temelji predvsem na pisnih, ki jih je za-

pustil don Stacul, ki je bil nekaj tajnik svojih sobratov v nesreči in zlasti skrbel za dopisovanje in upravljanje denarja. Objavljena je tudi važna listina, ki jo je napisal vojaški škof Bartolomei in v kateri dokazuje nezakonitost izгона obsojnih duhovnikov iz njihovih župnij.

V nadaljnjih člankih arhitekt Luiza Codelia predstavi sliko Gorice, kot jo predvideva regulacijski načrt, Aldo Rizzi nadaljuje s prikazom zgodovine umetnosti v Furlaniji v 18. stoletju. Lepe strani so posvečene pesniku Furlanije Petru Zoruttiju, ki se je rodil v Lonzanu leta 1792 in umrl pred sto leti leta 1867, ter Ljuzetu Spacalu, tržaškemu slikarju, »ki se je rodil kot kraški ovet, rasel zunaj kulturnih gredic našega časa in so ga opodile ideje, ki so šle po Evropi prva leta našega stoletja.«

ZA KMETOVALCE

Varnost pri uporabi škropil

Za zatiranje škodljivcev in bolezni na rastlinah uporabljamo razna kemična sredstva, ki so več ali manj strupena in zato nevarna za človeka in živali. Najbolj nevarna so označena z mrtvaško glavo ali križem. Da se izognemo neprijetnim posledicam za naše zdravje, je treba takšna škropila uporabljati z veliko previdnostjo.

Škropila spravimo v poseben prostor, ki je nedostopen za otroke in jih zaklenemo. Pred rabo skrbno preberemo navodila o njihovi uporabi. Škropilnice in pršilniki morajo brezhibno delovati in ne puščati. Škropilno mešanico pripravimo na prostem v zavetju ter jo mešamo s palico in ne z rokami.

Za škropljenje z močno strupenimi sredstvi so potrebni posebna delavna obleka po možnosti nepremočljiva, pokrivalo, gumijaste rokavice in škornji, tesna očala, dihalna maska ali vsaj robec, ki naj zakrije nos in usta. Škropimo samo v mirnem vremenu in po možnosti v hladnih urah tako, da strupena meglica zadene samo določene rastline, ne pa osebe, živali, pitne vode, jedil, zelenjave itd.

Po končanem škropljenju skrbno umijemo vso opremo in orodje z obilno vodo in milom. Ostanke škropil spravimo na varen prostor ali jih zakopljemo. Prazno ovojnino, škatle in posodo, v katerih so bila strupena sredstva, zažgemo ali globoko zakopljemo. Nato si slečemo delavno obleko in si umijemo roke ter obraz z obilno vodo in milom. Če je obleka premočena, umijmo celo telo pod prho.

Prvi znaki zastrupitve skozi kožo ali dihalno so omedlevica, težko dihanje itd. V takem primeru položimo ponesrečenca na tla, mu slečemo delavno obleko, izvajamo umetno dihanje, istočasno umijemo z vodo in milom vse prizadete dele telesa ter nemudoma pokličemo zdravnika. Ne pozabimo povedati zdravniku ime škropila, ki je povzročilo zastrupitev; le tako bo vedel izbrati pravo zdravilo.

Inž. Janko Košir

RADIO TRST A

Sporod od 18. do 24. junija 1967

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15. Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Nedelja: 8.30 Kmetijska oddaja. — 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. — 10.15 Od nedelje do nedelje na našem valu. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »S splavom po širnem svetlu«. Dramatizirana zgodba. Četrta oddaja. — 12.00 Nabožna glasba. — 12.15 Vera in naš čas. — 13.00 Odmevi tedna v naši deželi. — 15.30 »Srečanja na podeželski postaji«. Radijska drama. — 18.30 Sodobne črtice in novele: Milan Lipovec. »Umetnost«. — 20.30 Iz slovenske folklorne: Rado Bednarik. »Pratika za drugo polovico junija«. Ponovitev v torek ob 12.00.

Ponedeljek: 11.50 Popevke treh rodov. — 12.10 Liki iz naše preteklosti: »Dr. Anton Mahnič«. — 13.30 Prikljubljene melodije. — 18.00 Odvetnik za vsakogar, pravna posvetovalnica. — 19.10 Jas Gawronski. Anketa o Poljski: (2) »Od Pilsudskega do Gomulke«. — 21.00 Kulturni odmevi - dejstva in ljudje v deželi. — 22.30 Romantični samospevi F. Schuberta.

Torek: 19.10 Poslece za vas, quiz oddaja. — 20.35 A. Foerster. »Gorenjski slavček«, opera v treh dejanjih. Orkester in zbor Ljubljanske opere.

Sreda: 12.10 Pomenek s poslušavkami. — 13.30 Glasba iz filmov in revij. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 Cappella Monacensis pod vodstvom K. Weinhöppla. Koncert je bil registriran v Nemškem kulturnem institutu v Trstu dne 26. oktobra 1966. — 19.10 Higiiena in zdravje. — 19.25 Zbor »Valentin Vodnik« iz Doline. — 20.35 Simfonični koncert. Igra orkester Slovenske filharmonije. V odmoru (približno ob 21.25) Knjižne novosti: Marjan Kolar: »Išči poldan«.

Četrtek: A. Fogazzaro: »Mali stari svet«. Tretja oddaja. — 19.00 Pisani balončki, radijski teden za najmlajše. — 20.35 »Mrtvi kanarček«, tragična fantazija v dveh delih, ki jo je napisal prof. J. Tavčar. Igrajo člani Slov. gledališča v Trstu. — 22.40 Slovenski solisti: pianist M. Lipovšek.

Petek: 12.10 Med tržnimi stojnicami, pripravlja prof. Tone Penko. — 13.30 Glasbeno potovanje okoli sveta. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 18.30 O glasbi govorijo skladatelji. — 19.10 Moj prosti čas. — 20.35 Gospodarstvo in delo. — 21.00 Koncert operne glasbe. Igra orkester »A. Scarlatti« iz Neaplja.

Sobota: 12.00 Kulturni odmevi - dejstva in ljudje v deželi. — 15.00 Glasbena oddaja za mladino. — 16.00 Zanimivosti in glasba za avtomobiliste. — 17.00 Folklorne pesmi. — 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. — 17.30 Lepo pisanje, vzori in zgledi mladega rodu. — 19.10 Družinski obzorik: »Važnost telesnega in duševnega oddiha«. — 20.35 Teden v Italiji. — 20.45 Moški vokalni kvartet pod vodstvom H. Mamola. — 21.00 A. Fogazzaro: »Mali stari svet«. Četrta oddaja. — 21.30 Vabilo na ples. — 22.30 Za prijeten konec tedna.

ŠPORT

Lahka atletika je v polnem razvoju. Preteklo nedeljo so prvič v letošnji sezoni tekmovali v Vidmu najmlajši (Ragazzi). Tekom so se udeležili tudi atleti Olympije in so dosegli tele rezultate: met krogla (4 kg): 2. Jordan Mucci, 12,39 m.; met diska (1,5 kg): 3. Pavel Tommasi, 22,73 m.; tek na 1000 m.: 9. Dario Devetak, 3'34"; 10. Ivan Plesničar, 3'44.

Prejšnjo nedeljo pa so pokazali svoje zmognosti naraščajniki (Allievi). Tekme so se vršile v Gorici. Člani Olympije so se zelo dobro odrezali: tek na 60 m zapreke: 3. Franc Mermolja, 13"6; tek na 300 m.: 4. G. Colangelo, 43,5; tek na 2000 m.: 4. Bruno Suligoj, 7'41"; 5. Marjan Tomažič, 7'45"; met diska (1,75 kg): 5. Peter Spacapan, 29,56 m.; met kopja: 1. Marjan Kranner, 42,75 m.; skok v višino: 2. Silvan Fantini, 1,50 m.; skok v daljavo: 3. Robert Devinar, 5,12 m.; 5. Pavel Tomadin, 5,02 m.; tek čez zapreke 300 m.: 2. Robert Devinar 44"3; skok s palico: 2. Silvan Fantini, 2,60 m.; tek na 80 m.: 8. Franc Mermolja, 10"2; 9. Tomadin, 10"2; tek na 1000 m.: 2. Pavel Pivk, 3'10"; met krogla (6 kg): 1. Peter Spacapan, 10,99 m.; 3. Marjan Tomažič, 9,45 m.; štafeta 4x100: 3. 50"8.

Letošnje razdeljevanje nagrad »Premi

ZVEZA CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV V TRSTU

iskreno čestita g. župniku MARIJANU ŽIVICU iz Bazovice ob priliki njegovega srebrnomašniškega jubileja in mu želi božje varstvo in božji blagoslov na njegovi nadaljnji življenjski poti v službi duš, naroda in Cerkve!

CONI« se je vršilo v ponedeljek 12. t. m. v sejni sobi palače goriške pokrajine. Navzoče so bile najvišje svetne in cerkvene oblasti. Šest društev je dobilo plakete, osem društev pa je dobilo za priznanje denarne nagrade po 100.000 lir. Med temi je bila tudi Olympija in je enako kot lani bila vključena med 14 najboljših društev goriške pokrajine (društev je preko 100). Motivacija nagrade je naslednja: »Mladi atleti tega društva so bili zelo aktivni predvsem v lahki atletiki in v odbojki; zaradi odličnih rezultatov so pritegnili pozornost najvišjih športnih forumov.«

OBVESTILA

Romanje v Strunjan in na Trsat. Apostolstvo molitve v Gorici prireja v nedeljo 25. junija romanje z dvema ciljema: dopoldne obisk božjepotne cerkve v Strunjanu blizu Pirana v Istri, kjer bo sveta maša, popoldne pa romanje na Trsat. Prijave sprejema fotograf g. Stefan Kleindienst na Trstniku.

V nedeljo, 18. junija bosta razstavljali svoja ročna dela in risbe osnovni šoli v Nabrežini in v Briščikih. Razstavi bosta odprti od 9. do 12. ure in od 15. do 19. ure.

DAROVİ:

Ob obletnici mamine smrti darujeta hčerki Marica in Ljubka Sorli lir 5.000 za Katoliški dom, lir 5.000 za Alojzijevišče in lir 5.000 za Zavod sv. Družine. Naj bi blaga pokojnica ob sadovih dobrih del preostalih že uživala večno plačilo pri Bogu!

Namesto cvetja na grob svoje mame daruje Zdravko Sedmak lir 2.000 za Alojzijevišče in lir 20.000 za Zavod sv. Družine.

Slovenec s Tržaškega bi rad poklonil svoj motor (175 cm³ cilindrade) kakemu rojaku, ki bi mu bil koristen bodisi pri izvrševanju poklica bodisi pri delu za našo skupnost. Prednost imajo tisti, ki na kateri koli način sodelujejo pri utrjevanju verske in narodne zavesti našega ljudstva. Naslov posreduje uprava našega lista.

Prvovrstna semena,
najmodernejša sredstva
za zaščito rastlin,
in vse potrebno za gospodarstvo nudi

NOVO ODPRTA KMEČKA TRGOVINA

Gorica, ul. Carducci 45, Italija

Čenjenim odjemalcem se toplo priporoča

lastnik DARKO DURČEK

ZAHVALA

Ob bridki izgubi mame in sestre

Olge Sedmak roj. Novak

se lepo zahvaljujemo vsem, ki so nas tolažili in nam pomagali v trpljenju, izrazili sožalje ter se udeležili pogreba pokojne.

Sin Zdravko, hči Silvana,
brat Jožef, sestre Antonija,
Marija, Pavla in Ivanka.

Sv. Križ pri Trstu, 12. VI. 1967

CERKVENI PEVSKI ZBOR V NABREŽINI

izreka g. župniku Srečku Rejcu

ISKRENO SOŽALJE

ob izgubi brata. Naj v miru počiva!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 30, osmrtnice L 50, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Mošnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici
Izdaja Katoliško tiskovno društvo

